

[Koføed.]

frem, for jeg mener, vi har en vis erfaring med love af den slags, bl.a. den, der blev vedtaget af den forrige regering, og som sigtede på egnsudviklingsområderne, hvor man havde et midlertidigt investeringsfradrag, hvis man investerede inden for en kort periode. Incitamentet viste sig at være rigtigt, men effekten udeblev, netop fordi tidsbegrænsningen var der. Man kunne simpelt hen ikke nå at få investeret, inden loven udløb. Der melder sig også det spørgsmål: hvis man nu bestiller en maskine i 1972 — ifølge lovforslaget skal ordningen jo følge de almindelige regler i afskrivningsloven — og ikke får den leveret før januar 1973, ja, så har man altså betalt 4 pct. importtold for denne maskine, der kommer fra udlandet, men man får ikke kompensation i form af investeringsfradrag. Derfor stiller vi os fra venstres side meget betænkelige over for den tidspebrænsning i det hele taget.

§ 4 om driftsmidlers anskaffelse har jeg været inde på, men der er også dette om tidspunkterne første og andet halvår. Jeg vil gerne spørge finansministeren: hvis nu en virksomhed anskaffer en maskine i sidste halvår af 1972, vil denne virksomhed, der altså kun kan afskrive 5 pct., halvdelen af tilvæksten i saldoen, så ikke miste en del af fordelene ved investeringsfradraget?

Jeg vil sige om forslaget som helhed, at det i hvert fald vidner om, at der er tale om en selvskabt plage ved den politik, regeringen har ført. Men det vidner vel også om, at vores afskrivningsregler måske ikke er helt i tråd med den udvikling, vi befinder os i. Det er derfor et spørgsmål, om man ikke samtidig eller i hvert fald i nær fremtid skal tage hele vores afskrivningslov og dens regler op til ny vurdering og se, om de passer til den tid, vi lever i. Man må jo indrømme, at forældelsesintervallet for maskiner er mindre nu, end da loven blev lavet.

Jeg vil tilsige venstres velvillige behandling af dette forslag i det udvalg, der skal behandle det.

Dahlgaard: Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget og af finansministerens fremsættelsestale, at det samlede provenutab, som forslaget kan påregnes at medføre for stat og kommuner, ligger omkring 400 mill.

kr. Jeg skal senere gøre nogle få bemærkninger om, hvorvidt lovforanstaltningen er disse mange penge værd.

Indledningsvis vil jeg sige, at forslaget således fører sig ind som et led i kæden af en lang række regeringsforslag, der belaster de offentlige finanser stærkt. Som bekendt arbejdes der både inden for socialministerens, handelsministerens og boligministerens, ikke mindst den sidstes, ressortområde med lovforslag, hvis gennemførelse vil påføre staten overordentlig store udgifter både på kort og på længere sigt. Vi har importafgiften, der gradvis skal bortfalde i løbet af de kommende halvandet år, og nu kommer så investeringsfradragene, der belaster stat og kommuner med 400 mill. kr.

Under disse omstændigheder kan det vel hverken undre finansministeren eller budget- og økonomiministeren, som ikke er til stede her i dag, at vi efterhånden afventer de flerårige budgetoverslag med stor utålmodighed. Det er ikke muligt at vurdere de enkelte regeringsforslags betydning i sammenhæng, før de flerårige budgetoverslag foreligger. Jeg vil gerne tilføje, at de flerårige budgetoverslag jo ikke er og i hvert fald ikke skulle være en blot og bar mekanisk sammenlægning af statsudgifter, som flyder af den lovgivning, vi har, og af den lovgivning, som forberedes. De flerårige budgetoverslag er et værktøj i regeringens hånd, et styringsmiddel, hvormed regeringen sikrer sig overblik over og indflydelse på den hast og den rækkefølge, hvori nye udgifter påføres staten og nye belastninger af statskassen tillades. De flerårige budgetoverslag bliver i øvrigt også første lejlighed, hvor folketinget får mulighed for at vurdere, hvordan budgetministeren røgter sin vigtigste opgave: styringen af den offentlige udgiftspolitik, og også derfor er vi mange, der afventer budgetoverslagene med spænding.

Forslaget om investeringsfradrag for maskinanskaffelser har til hensigt — det fremgik klart af den socialdemokratiske ordførers udtalelser her i dag — at stimulere den økonomiske aktivitet, altså fremme produktion og beskæftigelse. Men er nu den økonomiske udvikling sådan, at det netop er den opgave, der foreligger? Det tvivler jeg noget på. Det økonomiske sekretariats prognose, der blev udarbejdet i september i fjor,